

L'enganyifa olímpica

written by Agustí Soler | 25 de febrer de 2026

Dijous 19 de febrer fou un dia que passarà a la història en el món de l'esport català. El banyulenc Oriol Cardona, campió del món d'esquí de fons, guanyava la medalla d'or en la cursa esprint d'esquí de muntanya en els Jocs Olímpics d'hivern de Milà-Cortina d'Ampezzo.

El diari *L'Esportiu* en una portada engrescadora ho titllava de Cim daurat. El ressò que tingué arreu de Catalunya fou espaterrant, inenarrable, i no cal parlar del que tingué a la seva població, Banyoles, capital del Pla de l'Estany.

Cada dia no es pot gaudir d'una alegria tan gran com aquesta, un fet que passarà amb lletres d'or a la història de l'esport català.

Tanmateix, aquesta feta, tingué una altra cara que cal comentar i que ens deixà bocabadats: els manaies del Comitè Olímpic organitzador, el Comitè italià, feren retirar les senyeres que uns quants catalans feien voleiar amb entusiasme per la victòria del gran esportista gironí.

Davant l'estranyesa i l'astorament dels catalans presents, astorament que ens arribà a tots els que som i estimem aquesta terra nostra, aquesta Catalunya que alça el cap tot i les maniobres d'aquells que la voldrien vençuda i desapareguda, els manaies del Comitè Olímpic italià deien que la Carta Olímpica prohibeix qualsevol expressió política en el marc dels Jocs.

Ens quedàrem atònits, sense paraules. Que en el món de l'esport no pot haver-hi cap expressió política? No serà que, casualment, aquesta "expressió política" era precisament la d'uns ciutadans que el 1r d'octubre del 2017 votaren massivament per la independència del seu país, Catalunya?

Un dia no llunyà sabrem d'on vingueren aquestes ordres i si algú del centre de la península Ibèrica hi tingué res a veure.

També podria ser que dels cercles que manen a Roma, preocupats pel que l'Estat italià fa anys està vivint i patint, hagin donat les ordres pertinents perquè a Europa i arreu del món ningú es preguntés què i a qui representaven aquelles banderes amb les quatre barres que s'enlairaven celebrant la medalla d'or d'un esportista que se'l presentava com a espanyol però que era català.

Itàlia, prou anguniejada està com a estat unitari que és, encara que ho vulgui dissimular, amb les diverses forces independentistes de territoris com la nació sarda, la siciliana o la vèneto. Només ens falten ara aquests catalans que prou ensurt ens donaren l'octubre del 2017 i que sembla que no es volen aturar! Fora senyeres doncs!

Segur que, de Roma o de Milà estant, més de dos i més de quatre s'ennueguen recordant aquell parlament del gran violoncel·lista Pau Casals a l'ONU, el 24 d'octubre de 1971: "Jo soc català. Avui Catalunya ha quedat reduïda a unes províncies d'Espanya. Però, què ha estat Catalunya? Catalunya ha estat la nació més gran del món".

Calia, doncs, tapar com sigui, qualsevol manifestació de catalanitat. L'olimpisme, i l'esport en general, és una peça molt important per a acostar i agermanar tots els pobles de la terra. I es veu clarament que això angunieja els responsables de l'esport olímpic italià.

El 19 de febrer passat, quedà palès el sentiment d'aquests responsables olímpics davant l'esperit creixent d'alliberament dels pobles.

D'aquesta actuació repugnant, vinguda des de Milà, ens quedarà el que de debò ha estat aquesta competició esportiva: L'enganyifa olímpica.